

Tak tedy náš děda.

- Náš děda měl dalekohled. Je to jedna z mých nejstarších jasných vzpomínek na dědu. Jak jdeme Oldříšskými humny, po lávce přes potok, kolem kolejí do lesa na skálu nad lomem. Posadili jsme se na vyhlídku a děda vyndal z těžkého futrálu ten velký dalekohled. „Dědek babku přibíl na buk...“ To byla ta říkanka spojující názvy samot kolem Oldříše a Borové. Střídali jsme se a prohlíželi celý ten kraj - dědův kraj.
- Náš děda pil horký kafe, ale vážně horký. Turka z tmavé skleničky rozpálené tak, že musel střídat prsty, kterými ji držel. A když usrkával válel skleničkou po rtu, aby se nespálil. Byl zkrátka svůj, hodně originální. Každý máme něco, ne? Ať byl, jaký byl, ...byl náš.
- Náš děda byl Vejlupek. Když jsem u něj byl na návštěvě v ten poslední den, pozdravili jsme ho s mamkou společným „ahoj Vejlupeku.“ Sestřička vytřeštila zmateně oči: „No takhle mi někdo říct!“ ...ale ano, my jsme si takhle říkali. Víte, byli jsme čtyři malý kluci ...dost aktivní, a ne všechny naše aktivity, byly chvályhodné, že? Děda říkal, že jsme vejlupci. No a znáte to, když dítě naučíte nové slovo: „Nene, to ty seš, ty seš vejlupek“. A tak nám to zůstalo ... z dětství až do dospělosti. Pořád jsme byli jeho vejlupci ... A on je náš vejlupek.
- Náš děda chodil, že? Většina mých dětských vzpomínek na dědu je z nějakých špacírů, které pro nás vymýšlel. To se takhle jednou třeba řeklo, že je to jen kousek za rybníkem a vraceli jsme se zmožení až se setměním. ... Turistika a krása přírody. Ono se nemusí hned do Himalájí, ta krásná příroda může být přeci třeba hned za rybníkem a je všude kolem nás. To nám, myslím, děda ukázal.
  - Děda chodil ...udržoval se v kondici a v pohybu. Ale nikoli samoúčelně. Pracoval, dokud to šlo. Člověk musí být v kondici, aby mohl dělat, co je potřeba. Tak jsem dědu chápal.
  - Děda chodil ...vždycky vepředu. Neříkám jen, že znal cestu a šlapalo mu to ...to ano, ale. Myslím, že to byl i jeho způsob, jak ukazovat cestu ...obrazně řečeno. Nikdy jsem nezažil že by něco nějak obšírně teoreticky vysvětloval, prostě to dělal a když jsem se zeptal, pár slovy vysvětlil. Moc toho nenamluvil, mluvil činy. Pamatuju si, jak dlouze učil bojácného vlčáka přejít po lávce nad potokem. „Musíš, mu to ukázat, musíš ho vzít s sebou“ vysvětlil mi, když stál v gumákách v potoce a mazlil se se psem celým pojašeným z toho, že už umí chodit po lávce. Myslím, že podobně ukazoval cestu i nám...když nás jako děti vodil přírodou, když pomáhal sousedce Náhlíkové s kozou, když odnášel odpadky z lesa u pastýřky, když natíral plot u bytovky, když se věrně staral o babičku ... A tak, však víte. Dokonce si vzpomínám, že mě podobným způsobem naučil jezdit na běžkách - bez jediného slova.
- Náš děda „nechodil s kapličkou na zádech“. Jak vysvětlit tuhle jeho hlášku? Myslím, že prostě neměl rád okatou náboženskost. To ale neznamená, že by mu byla cizí zbožnost. Poctivě - jako málokdo - přečetl celou Bibli od Genesis po Zjevení a stejně poctivě nesouhlasil s církevní praxí, která mu nedávala smysl. Poctivost ve víře, nedělat věci jen proto, že se to tak dělá a ochota jít i do konfliktu, když hledám pravdu s...s velkým P. To je, co si z toho беру já.
- Náš děda chodil a kráčel vždy vepředu. I teď nás předchází na další špacír. Jsem rád, že žil aktivně až do konce. Jsem vděčný všem z rodiny, Liborkovi a hlavně rodičům, že ho ke konci tolik podpírali na jeho cestě. Jsem vděčný, že se mohl rozloučit se svým krajem. Jsem vděčný, že jsme ho měli.
  - Tak ahoj Vejlupeku ....Šťastnou cestu a na shledanou!